

seende ikke altid overbevist om, at Marinens Sprogbrug er rent nationalt. En Del deraf smager af at være en bekvem Oversættelse fra engelske Udtryk. Marinen har jo altid været vor Stoltthed og vort nationale Værn, men derfor behøver man ikke at paastaa, at man med Hensyn til de tekniske Udtryk i Flaaden er mere dansk end Indenrigsministeren. Endvidere skal jeg bemærke, at jeg ikke er nogen stor Ven af at vedtage en Lov, som gaar ud paa, at, hvad der er Hovedsagen i Loven, skal fastsættes ved fgl. Anordning, ligesom jeg heller ikke er videre tilfreds med, at man vedtager en Lov, der siger: For Resten afgjøres det og det ved en Vedtægt. Jeg skal imidlertid erkjende, at dette Forhold er af en saa særegen Betsaffenhed, at det maa indrømmes at være forbundet med Banfeligheder at Lovgive derom. Jeg skjønner imidlertid ikke rettere, end at naar man er vant til et vist Standpunkt og er klar over, hvad man vil have til at staa i den fgl. Anordning, kan det for første Gang indføres i Loven, og da kan man, hvis det findes absolut praktisk nødvendigt, give Ministeren Ret til ved fgl. Anordning at gjøre Forandring i denne Lovs Bestemmelser, forsaavidt angaar de Paragrafer, der nærmere omtale, paa hvilken Maade Dag- og Nat-signaler skulle foretages o. s. v. Den Fremgangsmaade er nu mere betryggende for Lovgivningsmagten. Den giver os Sikkerhed for, at Ministeriet virkelig har tænkt over og er klar over det Thema, som det vil have lovgivet om, og at det, der skal lovgives, kan passe ind med andre Landes Særegler. Og desuden kan en fgl. Anordning lettere kontrolleres, naar den kun angaar enkelte Bestemmelser i den mere almindelige Lov, og den vil i sin Indledning naturligvis begrunde, hvorfor den er fremkommen. Det er bedre end at overlade hele Materien ogsaa fra første Færd af til fgl. Anordning. Det vilde jeg ogsaa gjerne ønske, at man vilde overveie; thi hvis man ikke vil det, og ikke saaledes kan gaa ind paa at give Loven den Form, altsaa en passende Betyggelse, kan jeg ikke negte, at jeg kunde ønske, at der blev indsat en Tidsbegrændning i Loven. Revisionsbestemmelser ere i Reglen upraktiske. Alle sætte sig ud derover, ikke mindst Ministrene selv, de bryde sig ikke om, at en Lov skal revideres senere om de eller de Aar. De gaa videre uden Revision. Have de ikke haft Held med den foreslaaede Lønningsforhøielse et Aar, betragtes Revisionsbestemmelser som bortfalden. Skjøndt Loven om de kommunale Skatter i Kjøbenhavn for over 20 Aar tilbage bestemte, at den skal underkastes Revision, lade de den dog staa aldeles

uforandret og saadan videre. Men en Bestemmelse om, at en Lov bortfalder, naar den ikke fornyes — det kunde jo være, at vi til den Tid var over den provisoriske Lovgivning — se den betyder Noget. Jeg paastaar ikke, at det i alle Tilfælde skulde betyde Noget, men da havde man taget Sigte derpaa. Det kan nemlig være — det maa man ikke glemme — at der kan gives saadanne Bestemmelser, baade om Signalerings- og Signaliseringsredskaber, som kunne blive — jeg siger ikke, de ville blive — overordentlig, ikke blot unødigt bebyrdende, men i Virkeligheden upraktiske for Mange af de paagældende Skibsførere og Rhedere. Der kan paabydes Signaler og Apparater, som ville i høj Grad til Unytte besvære Skibenes Brug til Fragt. Derfor tror jeg, det var ikke uønskeligt at faae disse Spørgsmaal med ind. Har man fuldstændig Kulhviertro til Bedkommende, der lave dette, og til Ministeren, der bærer Ansvaret derfor, saa stryg væk med det, men har man ikke det, saa vilde jeg ønske, at man her i Thinget skjænkede en Del af disse Sager, navnlig under Forhold som disse, en indgaaende Behandling. Med disse Bemærkninger skal jeg ønske, at Thinget vil lade disse Spørgsmaal, idet de gaa videre, komme til Underjøgelse i et Udvalg.

Bajer: Ligesom den ærede Taler, der nu havde Ordet (Berg), vil jeg ogsaa indrømme, at man skal være varsom med at overlade for meget til fgl. Anordning, men jeg er ligesom han klar over, at i Forhold som dette vil det, som der staa i Lovforslagets Bemærkninger, medføre ikke ringe Ulempe, om Lovgivningsmagtens Medvirkning skulde paakaldes til enhver Forandring i denne Lov, for saavidt det gjælder om at bestemme Dag- og Nat-signaler. Forrigt har jeg bedt om Ordet for at sætte et Spørgsmaalstegn ved en Yttring, som kom fra det ærede Medlem. Det er Landstinget, der som bekendt har indført Udtrykket Signaliseringsredskaber i Stedet for Signaliseringsredskaber. Jeg tror, at man ved en grundig Underjøgelse af dette Spørgsmaal, som maaste vil finde Sted i et Udvalg, hvor dets rette Sted er, vil komme til den Erkjendelse, at „Signalisering“ maa regnes til et af Sprogets vilde Sted, og at „Signalering“ er at foretrække. Jeg ved vel, at i Tyssland bruger man Udtrykket Signalisering. Jeg nævner ikke det tykke Ord; jeg nævner i det Hele ikke de fremmede Ord, fordi jeg veed, de vilde Banfelighed for Stenografene, Sættene og Andre, men da der er reist Spørgsmaal om den kortere eller længere Form: signalere eller signa-